

Minden szolga egy pillantással pecsételi meg az olvasót.
Évekkel később sem hozott semmit.
A szolga rosszallása az olvasó türelme.
A szolga ágyba tér.
A türelem tovább kószál
Elmerengve a könyvtár gőgös odúin.

Fájdalma a szolga létezése.
A fal legfelső foltjáig nyomja
Izgatottsága lombkorona-fejét:
Kosarak, madarak, bogarak, orsók.
A könnyű falak leomlanak másnap.
A forgalom az olvasó arcképe.
Kedves, legyél a fa, mire álmod vár;
A férgek legyenek szavaid, nem vagy biztonságban a mieinktől.

4 EGY KIEGÉSZÍTŐ VERS

Hol fogja hát tárgyát megtalálni a remény és a félelem?
A kikötő hideg a párosodó hajókhoz,
És elvesztetted, míg az erkélyen álltál
A tenger erdejével, nyugodtan és szürkén odalent.
Egy erős benyomás elszakított a csökkenő fénytől,
De bűnös az éj. Tudtad, hogy az árnyék
Ládájában tombolt,
Mégis, ahogy éhséged nő, felejtesz.
A távoli doboz nyitva. A mohón
Padlóra öntött gabona hangja – a szél
Dobozából kieresztett éjszakával emelkedünk.

EGY FIATAL LÁNY GONDOLATAI

„Olyan gyönyörű ez a nap, írnom kellett hozzád egy levelet
A toronyból, hogy bizonyítsam, nem vagyok őrült:
Csakhát megcsúsztam a levegő szappanján
És a világ fürdőkádjába fúltam.
Túl jó voltál, hogy ennyit sirass.
Tehát most elengedlek. Aláírás, A Törpe.”

Késő délután arra sétáltam
És a mosoly most is az ajkai körül játszott,
Ahogy századok óta már. Mindig is tudta
Hogyan legyen végképp elragadó. Ó, lányom,
Szívecském, néhai császárom lánya, hercegnő,
Ne légy sokáig úton!

A vörös kalapos férfi
A jegesmedvével, ő is itt van?
Az árnyékra nyíló ablak,
Itt van az is?
És az összes kis segítség,
Kezdőbetűim az égben,
Egy sarkvidéki nyáréj szénája?

A medve
Összerogy holtan az ablak előtt.
Kedves törzsek indultak el éppen északnak.
A pislákoló estében sűrűsödnek a fecskék.
Szárnyak folyói kerítenek be és a mérhetetlen bánat.